

ಕಲಿತನು : ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬಾಧಕವೂ ನಮ್ಮ ಪ್ರಗತಿಗೆ ಒಂದು ಸಾಧಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ತ್ಯಾಗಮನೋಭಾವ

ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗಿ ಲಿಜ್ ಎಂಬುವವಳು ತುಂಬ ಗಂಭೀರವಾದ ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ನರಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವಳು ಬದುಕಬಹುದಾದ ಒಂದೇ ಆಸೆಯೆಂದರೆ ಅವಳ ಐದು ವರ್ಷದ ಸಹೋದರನ ರಕ್ತವನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ನೀಡುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಹುಡುಗ ಅದೇ ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಹಿಂದೆ ನರಳುತ್ತಿದ್ದು ಈಗ ಪವಾಡಸದೃಶವಾಗಿ ಅದರಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವನ ರಕ್ತದಲ್ಲಿ ಆ ಕಾಯಿಲೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಆಂಟಿ ಬಾಡಿಗೆಳಿದ್ದವು.

ವೈದ್ಯರು ಹುಡುಗನಿಗೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ, “ಸಹೋದರಿ ಗಾಗಿ ನೀನು ರಕ್ತವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೀಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ಬಾಲಕ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಿಂಜರಿದು, ಕೊನೆಗೆ ದೀರ್ಘ ಉಸಿರುಬಿಟ್ಟು “ಆಗಲಿ, ಅವಳು ಅದರಿಂದ ಬದುಕುವುದಾದರೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ,” ಎಂದನು.

ಈಗ ಸಹೋದರ ಸಹೋದರಿಯರು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ದೇಹದಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ದೇಹಕ್ಕೆ ರಕ್ತಪೂರಣ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಹುಡುಗನು ತಂಗಿಯ ಕಡೆ ನೋಡಿದ. ಅವಳು ಕ್ರಮೇಣ ಚೇತರಿಸಿಕೊಂಡು ಆಕೆಯ ಮುಖದ ಬಣ್ಣ ಬದಲಾಗತೊಡಗಿತು. ಅವನು ಒಮ್ಮೆ ಮುಗುಳ್ಳುಕ್ಕು ವೈದ್ಯರ ಕಡೆ ತಿರುಗಿದ. ಈಗ ಅವನ ಮುಖ ಬಿಳಿಚಿಕೊಂಡಿತು, ನಗು ಹೊರಟುಹೋಯಿತು. ಅವನು ನಡಗು ವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಕೇಳಿದ: “ಈಗ ನಾನು ಸತ್ತುಹೋಗು ತ್ತೇನೆ ಅಲ್ಲವೇ?”

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಆ ಬಾಲಕ ಭಾವಿಸಿದ್ದ ತನ್ನ ಸೋದರಿಗಾಗಿ ತನ್ನ ದೇಹದ ಪೂರ್ಣ ರಕ್ತ ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂದು. ಇದರಿಂದ ತಾನು ಸಾಯುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಅವನು ರಕ್ತ ಕೊಡಲು ಸಮ್ಮತಿಸಿದ್ದ.

✽

ಪ್ರಹಸನ ಪ್ರಸಂಗ

ಮುಲ್ಲ ನಜರುದ್ದೀನನ ಪತ್ನಿ ತೀವ್ರ ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ನರಳು ತ್ತಿದ್ದಳು. ವೈದ್ಯರ ಎಲ್ಲ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯೂ ವಿಫಲವಾಯಿತು. ಅವಳ ಸಾವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು ಅವಳು ಹೇಳಿದಳು :

“ಸ್ವಾಮಿ, ನಾನಿನ್ನು ಬದುಕುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಲೇ?”

“ಖಂಡಿತ ಕೇಳು, ಪ್ರಿಯೆ.”

“ನನ್ನ ಸಾವಿನ ನಂತರ ನೀವೇನಾಗುತ್ತೀರಿ?” ಪತ್ನಿ ಕೇಳಿದಳು.

“ನನಗೆ ಖಂಡಿತ ಹುಚ್ಚೇ ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ,” ಮುಲ್ಲ ತನ್ನ ತೋರಿಕೆಯ ದುಃಖವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ.

“ಏನಿಲ್ಲ, ನನಗೆ ಗೊತ್ತು, ನೀವು ಇನ್ನೊಬ್ಬಳನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗುತ್ತೀರಿ ಅಷ್ಟೆ,” ಎಂದು ಪತ್ನಿ ಆತಂಕದಿಂದ ನುಡಿದಳು.

“ನಾನು ಹುಚ್ಚನಾಗುವುದು ನಿಜ, ಆದರೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹುಚ್ಚನಾಗುವುದಿಲ್ಲ!” ಮುಲ್ಲ ಹೇಳಿದ

ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅನಾಥ ಮೊಲ ಮತ್ತು ಒಂದು ಅನಾಥ ಹಾವು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ವಿಚಿತ್ರವೇನೆಂದರೆ ಅವೆರಡೂ ಹುಟ್ಟು ಕುರುಡಾಗಿದ್ದವು. ಒಂದು ದಿನ ಮೊಲವು ಕುಪ್ಪಳಿಸುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಕುರುಡು ಹಾವನ್ನು ಎಡವಿ ಮುಗ್ಗರಿಸಿ ಬಿತ್ತು. ಹಾವಿಗೂ ಪೆಟ್ಟಾಯಿತು.

ಮೊಲ ಹೇಳಿತು : “ಓಹ್, ತುಂಬ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದೆ. ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಯಿಸಲಿಲ್ಲ. ನಾನು

ಹುಟ್ಟುಕುರುಡ. ನನಗೆ ದಾರಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ನಾನು ಅನಾಥನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾನೇನಾಗಿರುವೆನೆಂಬುದೇ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.”

ಹಾವು ಹೇಳಿತು : “ಪರವಾಯಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನನ್ನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಅಂಥದೇ. ನಾನೂ ಹುಟ್ಟುಕುರುಡ ಮತ್ತು ನನ್ನ ತಾಯಿಯ ಪರಿಚಯವೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಬೇಕಾದರೆ ನಿನ್ನ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಹರಿದಾಡಿ ನೀನು ಯಾರು ಎಂದು ಪತ್ತೆ ಹಚ್ಚಬಲ್ಲೆ. ಆಗಬಹುದೇ?”

“ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದು” ಎಂದು ಮೊಲ ಹೇಳಿತು. ಹಾವು ಮೊಲದ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಮೆತ್ತಗೆ ಹರಿದಾಡಿ, ಕೊನೆಗೆ ಹೇಳಿತು: “ನೋಡು, ನಿನ್ನ ದೇಹ ಮೃದು ತಪ್ಪುಳುವಿನಿಂದ ಆವೃತವಾಗಿದೆ. ನಿನಗೆ ಉದ್ದನೆಯ ಕಿವಿಗಳಿವೆ. ನಿನ್ನ ಮೂಗು ಅದರುತ್ತದೆ. ನಿನಗೆ ಮೃದು ಹತ್ತಿಯಂತಹ ಬಾಲವಿದೆ. ನನಗನಿಸುವಂತೆ ನೀನು ಮೊಲವಾಗಿರಬೇಕು.”

ಮೊಲ ಅನಂದದಿಂದ ಕುಪ್ಪಳಿಸಿ ಹೇಳಿತು: “ಓಹ್, ತುಂಬ ಧನ್ಯವಾದಗಳು. ನಾನೂ ಕೂಡ ನಿನ್ನ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಪಾದವನ್ನು ಓಡಾಡಿಸಿ ನೀನು ಯಾರೆಂದು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇನೆ.”

ಹಾವಿನ ಇಡಿ ದೇಹವನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸಿ ಮೊಲ ಹೇಳಿತು: “ನಿನ್ನ ದೇಹ ಮೃದುವಾಗಿದೆ. ನಿನಗೆ ಚೂಪಾದ ನಾಲಗೆ. ನಿನಗೆ ಬೆನ್ನು ಮೂಳೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನಗನಿಸುತ್ತೆ, ನೀನು ರಾಜಕಾರಿಣಿ ಯಾಗಿರಬೇಕು, ಇಲ್ಲವೆ ಅರ್ಜುನಿಯಾಗಿರಬೇಕು ಅಥವಾ ಯಾವನೂ ಉನ್ನತ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹಕನಾಗಿರಬೇಕು.” ✽